

2. Zarzut drugi dotyczy opisu szkody majątkowej, szkody niemajątkowej i szkody polegającej na utracie szansy, które skarżąca, jak twierdzi, poniosła. W zarzucie tym wyjaśnia ona zasady zastosowane w celu ustalenia ich wysokości.
3. Zarzut trzeci dotyczy zasad wypracowanych w orzecznictwie Unii, w szczególności w wyrokach: z dnia 28 października 2021 r., Vialto Consulting/Komisja (C-650/19 P, EU:C:2021:879); z dnia 9 lutego 2022 r., QI i in./Komisja i EBC (T-868/16, EU:T:2022:58); z dnia 21 stycznia 2014 r., Klein/Komisja (T-309/10, EU:T:2014:19).

Skarżąca przedstawia przesłanki konieczne do powstania odpowiedzialności pozaumownej instytucji Unii względem obywatela Unii i podnosi, że przesłanki te są spełnione – w oparciu o załączoną do skargi opinię biegłego, w której ten również stwierdził ich spełnienie – porównując przepisy Unii dotyczące EBC, jego organów i zadań.

Skarżąca wskazuje na naruszenia przepisów prawa pierwotnego i wtórnego Unii, jakich miał dopuścić się EBC, a także na naruszenia i nadużycie uprawnień, jakich miała się dopuścić prezes EBC.

Skarżąca podnosi, że w dniu 12 marca 2020 r. EBC, w osobie jego prezes, dopuścił się naruszenia art. 127 TFUE, zawartego w jego rozdziale 2, zatytułowanym „Polityka pieniężna”, art. 3, 10, 11, 12, 13 i 38 statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, a także art. 17 pkt 17.2 i 17.3 regulaminu przyjętego decyzją EBC z dnia 19 lutego 2004 r. ⁽¹⁾

4. Zarzut czwarty dotyczy ustalenia wysokości, uzasadnienia i udowodnienia poniesionej przez skarżącą szkody majątkowej (damnum emergens i lucrum cessans).
5. Zarzut piąty dotyczy ustalenia wysokości, uzasadnienia i udowodnienia szkody związanej z cierpieniem psychicznym i naruszeniem dobrego imienia oraz tożsamości osobistej i zawodowej.
6. Zarzut szósty dotyczy wyjaśnienia, uzasadnienia i udowodnienia – w drodze domniemania oraz w drodze obliczenia prawdopodobieństwa – szkody polegającej na utracie szansy, której wysokość, zgodnie z żądaniem skarżącej, należy ustalić na zasadzie słuszności.
7. Zarzut siódmy dotyczy zasad wypracowanych w orzecznictwie Unii dotyczącym szkód niemajątkowych wyrządzanych obywatelom Unii przez jej instytucje, w szczególności w wyroku z dnia 12 września 2007 r., Combescot/Komisja (T-250/04, EU:T:2007:262).

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego 2004/257/WE z dnia 19 lutego 2004 r. przyjmująca Regulamin Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2004/2) (Dz.U. 2004, L 80, s. 33), zmieniona decyzją Europejskiego Banku Centralnego EBC/2014/1 z dnia 22 stycznia 2014 r. (Dz.U. 2014, L 95, s. 56).

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2023 r. – Biogen Netherlands/Komisja

(Sprawa T-137/23)

(2023/C 179/85)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Biogen Netherlands BV (Badhoevendorp, Niderlandy) (przedstawiciel: C. Schoonderbeek, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 grudnia 2022 r. C(2022) 9544 (final) przyznającej na podstawie rozporządzenia (WE) nr 726/2004 pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego ⁽¹⁾ stosowanego u ludzi „Dimethyl Fumarate Teva – fumaran dimetylu”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy nieprzestrzegania systemu ustanowionego w dyrektywie 2001/83/WE⁽²⁾ w odniesieniu do przepisów dotyczących ochrony prawnej danych, w tym art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, oraz obowiązków ciężących na wnioskodawcach w zakresie generycznych produktów leczniczych, na podstawie art. 10 ust. 1 tej dyrektywy.
2. Zarzut drugi dotyczy nieuwzględnienia konsekwencji opinii Komitetu ds. Produktów Leczniczych Stosowanych u Ludzi z dnia 11 listopada 2021 r. w odniesieniu do kwestii, czy pozwolenie na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Fumaderm mogło leżeć u podstaw ogólnego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego Tecfidera zgodnie z art. 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2001/83/WE.

(1) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. L 2004 z 136, s. 1).

(2) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2023 r. – VI/Komisja

(Sprawa T-147/23)

(2023/C 179/86)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: VI (przedstawiciel: M. Velardo, avvocata)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności następujących decyzji:
 - decyzji z dnia 20 maja 2022 r. informującej skarżącą, że podczas oceny za pomocą Talent Screener w konkursie EPSO/AST/150/21 dla techników laboratoryjnych uzyskała 53 punkty, podczas gdy minimalny wynik pozwalający na dopuszczenie do kolejnego etapu wynosił 57 punktów; oraz
 - decyzji organu powołującego z dnia 8 grudnia 2022 r., ARES (2022) s. 9324205, oddalającej zażalenie złożone w dniu 14 czerwca 2022 r. i zarejestrowane pod sygnaturą R/30/22 na podstawie art. 90 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej i warunków zatrudnienia innych pracowników Unii.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie dyplomów i czasu trwania doświadczenia zawodowego, arbitralnie skróconego przez komisję konkursową, a także naruszenie ogłoszenia o konkursie, które nie zezwalało na ponowne ustalenie czasu trwania doświadczenia zawodowego w ramach różnych kryteriów Talent screener (oceny talentów).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 1 ust. 1 załącznika III do regulaminu pracowniczego, ponieważ komisja konkursowa nie była uprawniona do ustalania współczynników wyważenia.